

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 3. dubna 2024 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Zápalkové a soudců JUDr. Richarda Petráska a JUDr. Alexandra Sotoláře **odvolání obžalovaných JUDr. R. N. a KXXXP, s.r.o., odvolání poškozené SXXXS s.r.o. a odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 8** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 3. 8. 2023, sp. zn. 2 T 77/2021, a rozhodl t a k t o:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek **z r u š u j e** pouze ve výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

JUDr. R. N.,

narozen dne xxx v xxx, advokát, trvale bytem xxx, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve vazební věznici xxx,

se při nezměněném výroku o vině zločinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, ve znění platném do 31. 1. 2019,

o d s u z u j e

za shora uvedený zločin a také za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2022, sp. zn. 73 T 11/2021, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 5. 2023, sp. zn. 5 To 17/2023,

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k **souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 (devíti) let.**

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci na **8 (osm) let.**

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se ruší výrok o trestu z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 5. 2023, sp. zn. 5 To 17/2023, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného JUDr. R. N., obžalované společnosti KXXXP, s. r. o. a poškozené společnosti SXXXS s.r.o. **z a m í t a j í .**

O d ů v o d n ě n í :

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný JUDr. R. N. uznán vinným zločinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, ve znění platném do 31. 1. 2019, a obžalovaná KXXXP, s.r.o. přičitatelně podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, zločinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, ve znění platném do 31. 1. 2019. Zatímco obžalované KXXXP, s.r.o. byl uložen trest zrušení právnické osoby, ve vztahu k obžalovanému N. upustil soud I. stupně od uložení souhrnného trestu, neboť trest uložený mu rozsudkem dřívějším, tj. rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2022, č. j. 73 T 11/2021-6554, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 5. 2023, sp. zn. 5 To 17/2023, považoval za dostatečný. Oběma obžalovaným pak uložil povinnost společně a nerozdílně zaplatit poškozené RxxxA s.r.o. na náhradě škody částku 32 100 000 Kč, a poškozenou SXXXS s.r.o. odkázal s nárokem na náhradu škody do řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Podle skutkových zjištění soudu I. stupně spáchali obžalovaní shora uvedené trestné činy tím, že (zjednodušeně)

obžalovaný JUDr. R. N., jako xxx KxxxP, s. r. o. dne 21. 12. 2015 na základě smlouvy o převodu obchodního podílu společnosti SXXXS, s. r. o., uzavřené mezi společností KXXXT LTD, jako převodcem, kterou měl podepsat její statutární zástupce S. D., nar. xxx, což je však neexistující osoba, a obžalovanou KxxxP s. r. o., jako nabyvatelem, kterou zastupoval, převedl v rámci tohoto obchodního podílu vlastnické právo k nemovitostem zapsaným na listu vlastnictví xxx vedeného Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, pro obec Praha a katastrální území xxx, pozemku parc. č. xxx/2 o výměře 5957 m², pozemku parc. č. xxx/7 o výměře 495 m², pozemku parc. č. xxx/8 o výměře 44 m² a budovy č.p. xxx nacházející se na pozemku parc. č. xxx/7, v hodnotě jejich ceny obvyklé 42 456 000 Kč, na jím ovládanou obžalovanou právnickou osobu, ačkoli si byl vědom, že tyto nemovitosti se staly majetkem obchodní společnosti SXXXS, s. r. o. na základě trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku tak, že P. R., nar. xxx, jako předseda výboru občanského sdružení Tělovýchovná jednota Xxx (dále „TJ XXX“) v době od 19. 3. 2013 do 13. 12. 2013 v úmyslu nevýhodným způsobem vyvést nemovitý majetek z vlastnictví TJ XXX, poté, co dne 19. 3. 2013 proběhla řádná členská schůze, svolal na 19. 6. 2013 mimořádnou členskou schůzi, na kterou pozval vícero osob, mezi nimi členy rodiny obžalovaného JUDr. R. N., které nepravdivě vydával za členy TJ XXX, nechal je hlasovat a

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

takto odvolat dosavadní výbor TJ XXX, poté na den 5. 9. 2013 svolal další mimořádnou členskou schůzi, na které opět osoby, které nepravdivě vydával za členy, mezi nimi obžalovaného a některé jeho příbuzné, nechal hlasovat o několikanásobném navýšení členského příspěvku s tím, že kdo tuto částku do 30. 9. 2013 neuhradí, přestane být členem TJ XXX, s cílem eliminovat řádné členy v hlasování, načež na 21. 11. 2013 svolal další mimořádnou členskou schůzi, na níž nechal 23 osob, které nebyly řádně přijatými členy TJ XXX, schválit prodej nemovitého majetku TJ XXX, a vzápětí dne 10. 12. 2013 uzavřel kupní smlouvu se společností SXXXS, s. r. o. o převodu vlastnického práva k nemovitostem v majetku TJ XXX v hodnotě 57 616 000 Kč za kupní cenu 5 800 000 Kč za nápadně nevýhodných smluvních podmínek,

přičemž tímto jednáním získal obžalovaný pro obžalovanou KxxxP, s.r.o. prospěch ve výši 42 456 000 Kč,

a dopustil se jej za tím účelem, aby následně mohl realizovat prodej obchodního podílu společnosti SXXXS, s. r. o., vlastníci uvedené nemovitosti, kdy již od roku 2014 oslovoval developery s nabídkou prodeje předmětných nemovitostí k jejich zastavení polyfunkčním objektem, ačkoli si byl vědom, že výše uvedený trestný čin P. R. již prověřuje Policie ČR, dne 27. 10. 2015 jménem obžalované KxxxP, s. r. o., jako budoucí prodávající, uzavřel smlouvu o smlouvě budoucí, ačkoli v této době obžalovaná právnická osoba ještě nebyla společníkem SXXXS, s. r. o., se společností U Pernikářky 7, s. r. o. (v současné době RxxxxA, s. r. o.), jako budoucí kupující, když tato měla v úmyslu stát se z důvodu získání nemovitostí společníkem v obchodní společnosti SXXXS, s. r. o., kdy předmětem bylo ujednání obchodních podmínek ohledně prodeje obchodního podílu za cenu podílu 26 484 000 Kč a cenu pohledávky ve výši 5 616 000 Kč, tedy v celkové výši 32 100 000 Kč, což následně realizoval uzavřením smlouvy o převodu podílu dne 19. 2. 2016 mezi obžalovanou KxxxP, s. r. o., jako převodcem, a společností RxxxxA, s. r. o., jako nabyvatelem, jejímž předmětem byl převod obchodního podílu SXXXS, s. r. o., načež na bankovní účet obžalované právnické osoby dne 2. 11. 2015 obdržel částku 1 000 000 Kč a dne 1. 3. 2016 částku 31 100 000 Kč jako úhradu kupní ceny.

Obžalovaná KXXXXP, s.r.o. se shora popsaného skutku vědomě účastnila v popisovaných okolnostech prostřednictvím skrze svého jednatele, obžalovaného JUDr. R. N..

3. Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba obžalovaní, poškozená SXXXS s.r.o. (dále jen „SI“) a státní zástupce.
4. **Obžalovaný JUDr. R. N.** ve svém odvolání namítl neúplnost a nesprávnost skutkových zjištění, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (nedostatky v odůvodnění, resp. úvah, jakými se soud řídil). Soud I. stupně se také neměl vypořádat se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a stihnout rozsudek nesprávným právním posouzením, nerespektovat zásady presumpce nevinu a princip *in dubio pro reo*.

Obžalovaný ve svém odvolání opakuje, že se žádného trestného jednání nedopustil. Polemizuje s argumenty nalézacího soudu, uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku, dle kterého měly být rozhodné výpovědi svědků H., M. a S. Namítá, že svědek S., jednatel obžalované právnické osoby (dále také „KXXXXP“), k věci nic relevantního neuvedl, neboť při hlavním líčení nevypovídal a v přípravném řízení pouze stručně popsal svou pozici v KXXXXP. Svědek H. popsal toliko chod TJ XXX a svědek M. se blíže vyjádřil k trestnému činu P. R., jenž byl dříve projednán a pravomocně skončen (sp. zn. 2 T 71/2017).

Soud I. stupně měl také vycházet z výpovědí svědků S. a Ž., kteří nicméně oba popsali pouze nezávadné okolnosti převodu obchodního podílu v SI. Významná byla především výpověď svědka Ž., kterého měl o možnosti nákupu pozemků informovat jeho známý B. W.. Obžalovaný se v celé věci angažoval na základě příkazní smlouvy, kterou uzavřel dne 3. 11. 2014 s QUICK INVESTMENTS LLC (W.), společníkem SI, přičemž Ž. neměl dle svých slov

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

o oprávnění obžalovaného za QUICK INVESTMENTS LLC (dále jen „QI“) jednat pochybnosti. Celé jednání proběhlo též pod dohledem právních zástupců stran a z okolností nevyplývalo, že by byl převod pozemků TJ XXX závadný. Po odvysílání reportáže popisující události v TJ XXX byl Ž. právním zástupcem P. R., Mgr. J. (za přítomnosti dalšího právního zástupce Mgr. H.) s podstatou sporu v TJ XXX seznámen, toto však nevnímal jako problém a v transakci pokračoval. Lze si jen stěží představit, že by zájem o koupi pozemků ze strany Ž. a S. přetrvával, kdyby se na předmetné schůzce projednával i jen náznak podezření, že pozemky byly na SI převedeny v důsledku trestného činu. Pokud by byla již na této schůzce daná vědomost všech přítomných o trestném činu, není obžalovanému zřejmé, z jakého důvodu nebyla brána k trestní odpovědnosti domněle poškozená RxxxA, s.r.o. (dále jen „RxxxA“). Obžalovaný proto navrhoval, aby byl vyslechnut JUDr. H.. O nezávadnosti převodu svědčil i fakt, že se více než dva roky od převodu pozemků s pozemky po právní stránce nic nedělo a jejich převod nebyl zpochybňován. Dle jeho názoru z uvedeného nelze dovodit, že by byl obžalovaný osobou s podílem na jakékoli trestné činnosti, naopak, jednal plně v souladu se svým mandátem pro QI. Z nedostatku příkazní smlouvy v podobě absence úředního ověření podpisu ještě nelze dovozovat, že obžalovaný nebyl za QI oprávněn jednat. Nadto k platnosti příkazní smlouvy úřední ověření podpisu není třeba, a není tedy zřejmé, proč je tato skutečnost v odůvodnění napadeného rozsudku zmíněna a co má prokazovat. Pokud S. a Ž. ve svých výpovědích uváděli, že obžalovaného považovali za majitele nemovitostí, nelze z této subjektivní domněnky dovodit, že se takto prezentoval sám obžalovaný, navíc za situace, kdy i z katastru nemovitostí plynulo, že vlastníkem nemovitostí nebyl.

Obžalovaný opakovaně namítal, že KXXXXP, za níž jednal, nabyla obchodní podíl SI až jako třetí v řadě, soud I. stupně nicméně tuto námitku odmítl s tím, že „vlastnickou strukturu společnosti Quick Investments LLC se nepodařilo rozkrýt a za společnost KXXXXT LTD vystupovat neexistující subjekt S. D.“. Pokud se však orgánům činným v trestním řízení nepodařilo rozkrýt vlastnickou strukturu QI, nelze to klást k tíži obžalovanému. Ze zmíněné příkazní smlouvy podepsané W. a ze skutečnosti, že plnou moc k převodu podílu ve SI na KXXXXT LTD udělil za QI panu V, pan W., lze nicméně dovozovat, že ovládací osobou QI byl právě W.. Co se týče D.a, tato osoba je obžalovanému neznámá, nicméně jako důkaz byl proveden notářský zápis NZ 412/2015, N 428/2015 o převodu obchodního podílu, v němž JUDr. Špaček existenci D.a a jeho oprávnění jednat za KXXXXT LTD osvědčil. I z ověřovacích doložek pro legalizaci na prohlášení o splacení kupní ceny a prohlášení o splacení úplaty za postoupení pohledávky vyplývá, že přinejmenším k 8. 3. 2017 D. bezpochyby existoval. Obžalovaný neměl objektivní důvod jakkoli zpochybňovat, že osoba, se kterou jednal, je D.. Navrhuje proto, aby si soud příslušný notářský zápis vyžádal.

Obžalovaný dále namítl, že soud I. stupně interpretoval důkazy v jeho neprospěch, ačkoli měl-li o skutkovém ději rozumné pochybnosti, neměl je klást k tíži obžalovaného, naopak – jsou-li možné dva či více výkladů provedených důkazů, nelze učinit zjištění, které nejvíce zatěžuje obžalovaného. Na základě provedeného dokazování lze prezentovat zcela odlišný skutkový děj, nadto soud I. stupně zcela pominul role B.a W.e a R.a V.,

Jak vyplývá z obsahu spisu, B. W. byl zprostředkovaně skrze QI prvním vlastníkem obchodního podílu v SI, tj. zprostředkovaně též prvním nabyvatelem pozemků, což uvedl i svědek M.. Za W. jednal R. V., který poněkud vyhybavě vypověděl, že jej W. jmenoval jednatelem SI a tato společnost za dobu jeho působení uzavřela jediný obchod – nákup pozemků od TJ XXX. Smlouvu za SI uzavřel V, a následovaly dva roky, kdy podle V, nevykazovala SI žádnou činnost. Dne 11. 12. 2015 společnost QI, ovládaná W. a jednajícím V., převedla podíl v SI na KXXXXT LTD., zastoupenou S. D.. Nejedná se o konstrukci obžalovaného, ale o skutkový stav vycházející z provedeného dokazování. Obžalovaný neměl v prvotních transakcích žádnou roli a nemohl o nich nic vědět, ostatně, jak vyplynulo z výsledku svědka Ž., byl to W., kdo jej informoval o možnosti koupě pozemků, a W., kdo

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

z neznámých důvodů poprvé označil obžalovaného (v rozporu se skutečným stavem) za vlastníka pozemků; proč tak učinil a proč vůbec odmítl v trestním řízení vypovídat, svádí k domněnce, že tak učinil z důvodu své ochrany před případným trestním stíháním. Pokud by v souvislosti s převodem pozemků bylo dáno podezření ze spáchání trestného činu, zcela nutně se jej mohli dopustit W. a V., kteří realizovali převod pozemků od TJ XXX a jednali s P. R.; nelze vyloučit, že by mohli o pochybných okolnostech převodu pozemků vědět více. V, se dokonce účastnil členské schůze TJ XXX dne 21. 11. 2013, na které se prodej předmětných pozemků schvaloval. Skutkové závěry soudu I. stupně spojující obžalovaného s převodem předmětných pozemků na SI tak působí takřka absurdně.

V řízení byly provedeny i další důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného, které soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku ignoroval. S výjimkou výpovědi samotného obžalovaného se jednalo o výpověď JUDr. J. R. a Mgr. R. a V., kteří popřeli vliv obžalovaného na převod pozemků z TJ XXX, a o výpověď Mgr. R. J. a, který uvedl, že na schůzce konané dne 24. 8. 2015 se za přítomnosti smluvních stran vč. obžalovaného sdělovaly informace týkající se sporů v TJ XXX a prověřování P. R. s tím, že se „řešila otázka nějakého úvěru na okna a řešila se tam otázka členské základny tenisového oddílu“. Rozhodně svědek J. nepotvrdil, že by v danou chvíli policejní orgán prověřoval převod pozemků z TJ XXX, příp. že by o tom referoval na předmětné schůzce. Soud I. stupně hodnocení těchto důkazů zcela pominul a nerespektoval zásadu *in dubio pro reo*.

Z odůvodnění napadeného rozsudku není rovněž patrné, jakými úvahami se soud I. stupně řídil při hodnocení znaleckých posudků ke stanovení obvyklé ceny pozemků a z jakého důvodu se přiklonil ke znaleckému posudku znaleckého ústavu Equity Solution Appraisals s.r.o., z něhož vyplynula obvyklá cena o více než 11 milionů Kč vyšší než u jiných ocenění (Ing. Sidákové, VALUE, spol. s r. o.). Obžalovaný v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 299/06, v němž jsou na soudy kladeny požadavky při hodnocení znaleckých posudků, tj. povinnost hodnotit je stejně pečlivě jako každý jiný důkaz. V této souvislosti považuje obžalovaný za zcela nedůvodné zamítnutí návrhu na výslech svědka Ing. P. a (VALUE, spol. s r. o.) pouze s odkazem na to, že jeho tržní ocenění není znaleckým posudkem. Ing. P. je respektovaným soudním znalcem, využívaným mj. významnými bankovními institucemi, jeho tržní ocenění obsahuje přesvědčivé odůvodnění, a jeho výslech mohl významně přispět k přesvědčivému určení obvyklé ceny, *nota bene*, když znalecký posudek Equity Solution Appraisals s.r.o. obvyklou cenu pozemků ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o oceňování majetku ani neurčuje, a namísto toho určuje tržní hodnotu podle § 2 odst. 4 zákona o oceňování majetku. V této souvislosti nutno konstatovat, že soud I. stupně rozdíl mezi tržní hodnotou a obvyklou cenou ani nepostřehl, což jeho závěry a schopnost „kriticky“ posoudit znalecký posudek významně znevěrohodňuje.

K nesprávnému právnímu posouzení predikativního trestného činu obžalovaný uvedl, že zdrojovým trestným činem měl být trestný čin P. R., jak byl vymezen v odsuzujícím rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 4. 4. 2018, sp. zn. 2 T 71/2017, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2018, sp. zn. 7 To 338/2018, tj. zločin porušení povinností při správě cizího majetku, spočívající v uzavření pro TJ XXX nevýhodné smlouvy, na jejímž základě došlo k převodu pozemků na SI. K námitkám obžalovaného, že uvedený trestný čin je trestným činem poškozovacím, nikoli obohacovacím, a tedy nebyl naplněn vůbec první předpoklad trestní odpovědnosti obžalovaného v podobě existence predikativního trestného činu, soud I. stupně uvedl, že „je nepochybné a vyplývá to již ze samotného odsuzujícího rozhodnutí ve věci P. R., že výnosem z trestné činnosti byl právě majetkový prospěch, jenž získala společnost SxxxS ve formě výrazně podhodnocených nemovitostí. Je tedy nerozhodné, že tr. čin porušení povinností při správě cizího majetku je tr. činem poškozovacím. Nadto z komentářové literatury vyplývá, že zdrojovým trestným činem u tr. činu podílnictví může být v podstatě jakýkoli trestný čin, a není tedy nutné zkoumat, zda

šlo o trestný čin poškozovací či nikoli“. Citovaný závěr je podle obžalovaného nesprávný. Podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tz 276/2000 se trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák. uplatní tam, kde nebylo prokázáno, že by ve své funkci obohatily sebe nebo jiného, ale prokáže se jen způsobení škody. Tento závěr dopadá právě na jednání R., když z výrokové části odsuzujícího rozsudku je patrné, že za TJ XXX „pouze“ uzavřel nevýhodnou smlouvu, a tím jí způsobil škodu. Rozhodně z něj však nevyplývá, že by R. sebe či jiného trestným činem obohatil. Podílnictví napomáhá tomu, aby byl zachován stav vytvořený základním trestným činem, tj. předchozím, na který navazuje. Převedením na sebe nebo na jiného získává dispoziční moc nad věcí, získanou trestným činem, a směřuje k realizaci užitku z věci (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 46/2009). V kontextu projednávané věci by nejprve R. musel z trestného činu získat nějakou věc, a tuto pak převést na obžalovaného. Ze skutkových zjištění soudu I. stupně ani z výrokové části napadeného rozsudku však nic takového nevyplývá a soud I. stupně nesprávně zaměňuje pojmy „škoda“ a „výnos“, nereflektuje definici „věci získané trestným činem“. Podle komentářové literatury se přitom jedná o věc, která byla trestným činem vytvořena, resp. vyrobena, věc, kterou pachatel jinak z trestného činu získal, i věc, kterou pachatel získal způsobem, který vylučuje, aby se stal jejím vlastníkem (např. loupeží, krádeží, zpronevěrou či podvodem). R. měl svým jednáním v souladu s pravomocným rozhodnutím soudu způsobit TJ XXX škodu, nikoli výnos, z důvodu neexistence věci získané trestným činem tak nemohla být vůbec naplněna objektivní stránka trestného činu podílnictví.

Nesprávně byla dle obžalovaného posouzena i subjektivní stránka, neboť trestný čin podílnictví vyžaduje vědomost pachatele o všech skutkových okolnostech rozhodných pro závěr, že věc, kterou převádí, byla získána trestným činem, v tomto případě nejpozději k 21. 12. 2015, kdy byla uzavřena smlouva o převodu podílu v SI. Soud I. stupně dospěl k závěru, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém, a dovedl jej z toho, že obžalovaný dne 16. 4. 2015 podal u policejního orgánu vysvětlení ve věci trestného činu P. R., účastnil se schůzí TJ XXX konaných dne 5. 9. 2013 a 21. 11. 2013, v r. 2015 se účastnil schůze, na níž Mgr. J. prezentoval stav trestního řízení ve věci P. R. a vyjadřoval se k reportáži z května 2015. Obžalovaný trvale namítá, že vědomost o trestném činu P. R. v souvislosti s převodem pozemků u něho dána nebyla. Ze záznamu policejního orgánu o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 5. 3. 2014 vyplývá, že původně policejní orgán prověřoval skutek R. spočívající v uzavření nevýhodné smlouvy na výměnu oken TJ XXX a zástavní smlouvu k nemovitostem. V úředním záznamu o podání vysvětlení obžalovaným dne 16. 4. 2015 je trestní věc R. nadepsána jako „R. P. PORUŠENÍ POVINNOSTI PŘI SPRÁVĚ CIZÍHO MAJETKU“ a vysvětlení se týkalo poměrů v TJ XXX a členských schůzí v roce 2013. K prodeji pozemků obžalovaný neuvedl ničeho, z čeho by vyplývalo na jeho povědomí o trestném činu, což v té době zjevně nebylo ani předmětem prověřování. Obžalovaný se stěžejních členských schůzí vůbec neúčastnil, a to ať už jde o schůzi 19. 3. 2013 či o mimořádnou schůzi, na které mělo dojít ke změně členské základny. Pokud jde o schůze dne 5. 9. 2013 a 21. 11. 2013, těchto se účastnil jako řadový člen, kterému byly stejně jako ostatním prezentovány informace o zájemci o odkup nemovitostí. Cena za převod pozemků byla osvědčena tržním oceněním VALUE, spol. s r.o., o jehož správnosti neměl důvod pochybovat. V době konání členských schůzí nemohl nikdo z přítomných dovést, že by na první pohled standardní převod pozemků měl být projevem trestné činnosti, což potvrdil i JUDr. R.. Také z reportáže České televize ze dne 4. 5. 2015 nevyplývá k trestnému činu podílnictví nic stěžejního. Byl zde dán prostor členům TJ XXX, kteří prezentovali svou verzi okolností, a P. R., který však k věci neuvedl nic. Soud I. stupně z obžalovaného v podstatě činí jakéhosi spolupachatele či účastníka predikativního trestného činu, což je s ohledem na pravomocně skončené řízení jednak zcela nepřijatelné, jednak nemá oporu v dokazování.

Dále obžalovaný namítl, že soud I. stupně dospěl k nesprávnému závěru ohledně naplnění kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podílnictví, kdy mělo jednání obžalovaného směřovat k získání prospěchu velkého rozsahu. Bez ohledu na shora prezentovanou námitku stran hodnocení znaleckého posudku Equity Solution Appraisals s.r.o. se soud I. stupně nezabýval ani otázkou čistého prospěchu. Podle usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 669/2010 je přitom právě tzv. čistý prospěch skutečnou výší obohacení pachatele v době spáchání trestného činu. Zpravidla lze vycházet z hodnoty věci nebo jiné majetkové hodnoty, s níž pachatel disponoval, nelze tak však činit mechanicky a je nutno brát zřetel i na existenci skutečností, jež mohou snižovat čistý prospěch podílníka (např. náklady na opatření věci získané trestným činem jiné osoby, poškození věci při páchaní trestného činu jinou osobou nebo po něm). V hlavním líčení bylo jako důkaz provedeno prohlášení KXXXXT o splacení kupní ceny a prohlášení této společnosti o splacení úplaty za postoupení pohledávky, z nichž vyplývá, že k 8. 3. 2017 byly kupní cena v částce 26 000 000 Kč i úplata za postoupení pohledávky v částce 5 616 000 Kč splaceny. Na základě smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 19. 2. 2016 RxxxxA, s.r.o. ve dvou splátkách zaplatila KXXXXP kupní cenu 32 100 000 Kč. Rozdíl mezi částkami, tj. 484 000 Kč, tvořil čistý zisk. Soud I. stupně nesprávně považoval za čistý prospěch společnosti kupní cenu.

S uvedeným úzce souvisí námitky obžalovaného stran nesprávného rozhodnutí o nároku RxxxxA, resp. jejím procesním postavení. Obžalovaný je přesvědčen, že pakliže je jeho vědomost o tom, že nemovitosti byly z TJ XXX převedeny trestným činem vyvozována mj. z účasti na schůzce dne 24. 8. 2015, zcela nutně museli mít tuto vědomost též Ing. Ž. a PhDr. S.. V případě Ž. povědomost o pochybných okolnostech převodu musela být dána i od jeho známého W., iniciátora první transakce i následných převodů (obžalovaný jednal na základě příkazní smlouvy podepsané W.). Soud I. stupně „měří dvojím metrem“, když z totožného jednání činí trestně odpovědnými obžalované, zatímco z RxxxxA poškozenou a přiznává jí nárok na náhradu škody. V tomto ohledu je napadený rozsudek vnitřně rozporný. Nadto nebyl adhezní výrok vůbec odůvodněn, soud pouze konstatoval, že domněle poškozená společnost se řádně a včas připojila a ke škodě došlo v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním obou obžalovaných. Soud měl dále uvést, v kterých směrech a jakými důkazy byl uplatněný nárok poškozeného prokázán a v kterých směrech nikoli, o jaký předpis je náhrada škody nebo nemajetkové újmy opřena apod. (obžalovaný odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1320/08). Napadený rozsudek je v tomto ohledu absolutně nepřezkoumatelný a vykazuje znaky svévole, dokazování k náhradě škody nebylo vůbec vedeno a není jasné, zda byly naplněny předpoklady pro rozhodnutí. Společnost RxxxxA nabyta na základě kupní smlouvy z 16. 2. 2016 obchodní podíl v SI, součástí aktiv společnosti byly též pozemky. Není proto jakéhokoli důvodu, aby KXXXXP vracela jakoukoli část kupní ceny. Skutečnost, že po převodu podílu v SI byla tato společnost zbavena dispozice s pozemky, nemá žádnou civilněprávní souvislost s jednáním KXXXXP či obžalovaného. Spekulace státní zástupkyně o neplatnosti kupní smlouvy mezi KXXXXP a KxxxxT soud I. stupně správně do napadeného rozsudku nepřejal, neboť samotná okolnost, že smlouva údajně byla podepsána neexistující osobou absolutní neplatnost smlouvy bez dalšího neznamená; ostatně, i kdyby tomu tak bylo, poškozenou by byla patrně spíše KXXXXP, neboť důvod neplatnosti měl být primárně aplikován na transakci mezi QI a KXXXXT .

Obžalovaný tedy navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl tak, že obžalovaného podle § 226 písm. c) tr. řádu zproští obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal obžalovaný, event. aby věc byla vrácena soudu I. stupně.

- 5. Obžalovaná KxxxxT Advisory Group s.r.o.** v odvolání namítl, že napadený rozsudek vychází z nesprávných skutkových zjištění, chybného hodnocení provedených důkazů, a v důsledku je proto postaven i na nesprávných právních závěrech. Obžalovaná nesouhlasí s tím, že její činnost spočívala zcela v páchaní trestné činnosti či k nezákonnému jednání obžalovaného N..

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

Nalézací soud chybně vyhodnotil svědecké výpovědi S. a Ž., protože k závěrům o tom, zda obžalovaná vykazuje či nevykazuje činnost nelze dospět toliko na základě nahlédnutí do účetnictví, navíc osobami bez patřičných odborných znalostí. Soud se řádně nevypořádal ani s listinnými důkazy doloženými obhajobou v podobě účetních závěrek, rozvah, výkazů zisků a ztrát obžalované za roky 2013-2018, které prokazují, že obžalovaná byla fungující společností vykonávající i jiné činnosti než ty, ve kterých je spatřována trestná činnost. Pokud soud uvedl, že obžalovaná „byla zřejmě pouze pasivním držitelem předmětných nemovitostí“, což mělo podpořit závěr o tom, že nebyla řádně fungující společností, namítá obžalovaná, že výkon vlastnického práva je legálním podnikáním. Pokud jako další důkaz soud uvedl, že od roku 2019 nezaložila společnost žádné účetní závěry, jedná se o zavádějící tvrzení a neprokazuje to nic o činnosti obžalované v předmětné době. Obžalovaná nerozporuje, že od zahájení vyšetřování v trestní věci je její činnost v zásadním útlumu, je však přesvědčena, že provedenými důkazy nebylo prokázáno, že by se stal skutek popsáný ve výroku napadeného rozsudku, resp. že by jednání bylo trestným činem. Úvahy soudu o splnění podmínek pro zproštění trestní odpovědnosti právnické osoby v napadeném rozsudku zcela absentují. Obžalovaná má proto za to, že soud nepostupoval důsledně a důkazy hodnotil jednostranně v neprospěch obžalované, tj. v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, při jejímž uplatnění měla být zproštěna obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu, příp. písm. b) tohoto ustanovení. Nesouhlasí ani s výrokem o trestu, pro jehož uložení, navíc v nejprísnejší možné formě, nebyly splněny zákonné podmínky, a bylo použito i chybné ustanovení § 214 odst. 1 tr. zákoníku, ani s výrokem o náhradě škody, kdy společnosti RxxxA a SI neměly být k hlavnímu líčení jako poškozené připuštěny, a pokud, měly být odkázány se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a rozhodl o vrácení věci soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, příp. aby provedl podstatné důkazy sám a rozhodl o zproštění obžalované obžaloby, jak shora uvedeno, a poškozené odkázal s jejich nároky na řízení ve věcech občanskoprávních.

6. **Státní zástupce** ve svém odvolání napadl výrok o trestu napadeného rozsudku, a to v neprospěch obžalovaného JUDr. R. N., neboť jej považuje za nepřiměřeně mírný, neodpovídající závažnosti projednávaného trestného činu. Obžalovaný trestným činem pro jím ovládanou společnost KXXXP získal prospěch velkého rozsahu v řádu několika desítek miliónů Kč a přitěžuje mu i skutečnost, že se trestného činu dopustil velmi sofistikovaným způsobem, s řadou postupně prováděných a na sebe navazujících úkonů, připravoval je po delší časové období a činil tak přesto, že si musel být vědom, že poškozené RxxxA a jejím společníkům způsobí značné finanční i osobní potíže. Toto jednání lze zhodnotit jako přitěžující okolnosti uvedené v § 42 písm. a), písm. b), písm. k), písm. l) tr. zákoníku, a polehčuje mu tedy pouze to, že je bezúhonnou osobou. Obžalovanému by měl být s ohledem na skutečnost, že spáchal majetkový trestný čin, uložen i peněžitý trest. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek v části týkající se výroku o trestu JUDr. R. N. zrušil a sám rozhodl tak, že se mu při nezměněném výroku o vině a výroku o náhradě škody ukládá souhrnný trest odnětí svobody ve výměře 9 let odnětí svobody se zařazením do věznice s ostrahou, peněžitý trest ve výměře 365 denních sazeb à 1 000 Kč a trest zákazu činností spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci, na dobu 9 let.
7. Proti výroku o náhradě škody podala odvolání **poškozená SXXXS, s.r.o.**, neboť má za to, že soud I. stupně mohl a měl rozhodnout o jejím nároku na náhradu škody. Škoda byla řádně doložena a prokázána zejm. v dokumentu „Výčíslení škody k 31. 3. 2021 ve výši 6 021 884,07 Kč“ a svědeckými výpověďmi S. a Ž.. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody poškozené SXXXS, s.r.o. zrušil a sám rozhodl tak, že obžalovaným uloží povinnost společně a nerozdílně zaplatit poškozené na náhradě škody částku 6 123 095,66 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

8. Odvolací soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že **odvolání obou obžalovaných a poškozené SXXXS, s.r.o. jsou nedůvodná**, avšak **odvolání státního zástupce důvodné je**.
9. Odvolací soud především konstatuje, že řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, bylo provedeno bez procesních vad, dodržována byla též příslušná ustanovení trestního řádu zajišťující právo obžalovaných na obhajobu. Soud I. stupně provedl v hlavním líčení dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci (§ 2 odst. 5 tr. řádu) a v odůvodnění rozvedl, jak hodnotil provedené důkazy a k jakým závěrům přitom dospěl. Je zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy, jejich hodnocením (odpovídajícím § 2 odst. 6 tr. řádu) a učiněnými skutkovými zjištěními relevantními pro právní posouzení, soud I. stupně rovněž odpovídajícím způsobem vysvětlil, z jakého důvodu zamítl dílčí návrhy na doplnění dokazování. V tomto směru odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně opakuje, že nedůvodnými shledal opakované návrhy obžalovaného na doplnění dokazování notářským spisem sp. zn. N 428/2015, neboť k otázce, kterou měl osvědčit, byla již provedena zejm. kopie notářského zápisu a vyjádření notáře-nástupce JUDr. Špačka, Mgr. Nývlt, a dále návrh na výslech JUDr. Jana H., LL.M., neboť o schůzce, jíž měl být přítomen, dostatečně referovali již svědkové J., Ž. a S.. Pokud jde o nesouhlas obžalovaného se zamítnutím návrhu na provedení důkazu výslechem Ing. P.a, soudy jsou povinny provést dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, a tedy nebyl-li Ing. P. vyslechnut a soud I. stupně toto své rozhodnutí zdůvodnil, jedná se o řádný výkon jeho pravomoci. Nadto nelze za nedostatečný označit důvod, že Ing. P. nevypracoval znalecký posudek, a jeho ocenění se tak nachází pouze na soukromé listině (bez ohledu na jeho odbornost), když k důkazu byla již výslechem znalkyně Ing. H. provedena listina veřejná, tj. znalecký posudek vypracovaný znaleckým ústavem (viz bod 25. odůvodnění tohoto rozsudku).
10. Odvolací soud pro přehlednost rekapituluje výchozí, obžalovanými nespоровaná, skutková zjištění převzatá z dokazování soudu I. stupně:
- Poté, co byl na členské schůzi Tělovýchovné jednotky Xxx (dále jen „TJ xxx“) dne 19. 6. 2013 odvolán stávající členský výbor a nahrazen výborem novým, dosazeným předsedou členského výboru, již odsouzeným P. R., byly na následující členské schůzi dne **5. 9. 2013, jíž se účastnil i obžalovaný**, přijaty nové stanovy a určen nový členský poplatek, několikanásobně převyšující ten dosavadní.
- V mezidobí byla dne 15. 7. 2013 v USA založena společnost QI, která s účinností k 25. 10. 2013 odkoupila 100 % podíl ve společnosti KLASMA s.r.o. (později SI). Dne 6. 11. 2013 se stal jednatelem SI advokát Mgr. R. V, a již 14. 11. 2013 byla uzavřena (ve spise neobsažená) smlouva o půjčce mezi QI a SI, jíž měla první jmenovaná zapůjčit druhé jmenované částku 5 616 000 Kč, tj. částku zhruba odpovídající kupní ceně za předmětné pozemky, kterou SI vyplatila TJ xxx, tj. 5 800 000 Kč. Tuto měl do SI vložit třemi vklady v hotovosti à 1,7-2 milionech Kč B. Leonard W., což shodně vypověděli svědkové Ž. a S..
- Návrh na uzavření kupní smlouvy na prodej nemovitostí TJ xxx společnosti SI byl členskou schůzí TJ xxx projednán dne **21. 11. 2013, za účasti obžalovaného**, a uzavření smlouvy schváleno na schůzi dne 10. 12. 2013, jíž se obžalovaný neúčastnil.
11. Ačkoli obžalovaný v odvolání tvrdí, že se členských schůzí v září a listopadu 2013 účastnil pouze jako řadový člen, což odvolací soud v zásadě nezpochybňuje, je zjevné, že o problematice prodeje nemovitostí SI musel vědět, a to již ze snadno pozorovatelného rozhořčení starších členů TJ xxx, kteří proti postupu předsedy výboru TJ xxx, P. R., brojili nejen výrazy protestů na schůzích, které ve své výpovědi osvědčil i JUDr. R., ale též v občanskoprávním řízení (např. žalobou na vydání listin a dokumentů doručenou Obvodnímu soudu pro Prahu 8 dne 30. 10. 2013 – sp. zn. 9 C 331/2013, či žalobou na neplatnost členských

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

schůzi dne 19. 6. 2013 a 5. 9. 2013 doručené Obvodnímu soudu pro Prahu 8 dne 30. 10. 2013 – sp. zn. 9 C 335/2013). Nesouhlas starších členů TJ xxx byl zjevný i na schůzi v září 2013, již se obžalovaný účastnil, neboť ji odvolaný člen členského výboru B.F. i starší člen TJ xxx V. H. na protest opustili. Značně podezřelou byla také náhlá, nepoměrně k původní členské základně vysoká a *de facto* kompletní obměna členské základny, kterou měl z významné části na svědomí právě obžalovaný a kterou neprodleně následoval převod pozemků TJ xxx na SI – velkou část nové členské základy tvořili rodinní známí obžalovaného (K.M., nar. xxx, K.K., nar. xxx) či přímo příslušníci jeho rodiny – (jen podle jména) N. J., nar. xxx, N. M., nar. xxx, N. P., nar. xxx, N. R., nar. xx, N. D,r, nar. xxx, N. I., nar. xxx, N. Z., nar. xxx (srov. č. l. 133-137). Ty doplňovali příbuzní JUDr. R. – (jen podle jména) R. B., nar. xxx, R. B., nar. xxx, R. J., nar. xxx, R. T., narxxx, R. J., nar. xxx – a již odsouzeného P. R. – (jen podle jména) R. M., narxxx, a závodní hráči R. P., nar. xxx, R. T., nar. xxx, R. M., nar. xxx (srov. tamtéž). Žádná jiná příjmení nebyla ve výčtu členů TJ xxx zastoupena v tak hojném počtu (zpravidla šlo o maximálně 3 již podle jména rozeznatelné členy rodiny), z toho vyplývá, že pokud jde o členskou základnu TJ xxx v rozhodné době, ovládly rodiny (či příznání známí) obžalovaného, již odsouzeného P. R. a JUDr. R. během několika málo měsíců celkem 18 hlasů, z toho rodina a příznání známí obžalovaného 9 hlasů.

12. Z uvedeného vyplývá, že **obžalovaný musel být alespoň srozuměn** s tím, že převod pozemků z TJ xxx na SI, a v podstatě též příprava na něj, proběhla navzdory staré (pravé) členské základně TJ xxx, která dávala viditelně najevo, že faktické převzetí členského výboru novými, pro ně neznámými členy, které (včetně obžalovaného) přijímal navzdory ustálené praxi pouze P. R. coby předseda členského výboru, i převod nemovitostí jsou v rozporu s její vůlí, a tedy panovalo přinejmenším důvodné podezření, že s převodem pozemků není vše v pořádku a existují členové odhodlaní se mu bránit. Ačkoli bylo členům TJ xxx údajně tvrzeno, že prodej nemovitostí umožní vstup investora, který zajistí revitalizaci nemovitostí, zatímco stávajícím členům TJ xxx bude umožněno nemovitosti užívat zdarma, žádný projekt revitalizace či dalšího nakládání s nemovitostmi předložen nebyl a činnost SI k tomu ani nesměrovala – nemovitosti pouze držela, zatímco původní členská základna byla mj. z důvodu nového několikanásobně navýšeného členského poplatku nucena odejít. I tento vysoko postavený poplatek svědčí spíše o úmyslu pokrýt jím investice do nemovitostí, a není tedy zjevné, z jakého důvodu bylo nutné nemovitosti vůbec prodávat. Obžalovaný si přes tyto otázky nekládl a spokojil se s vyčíslením ceny ve znaleckém posudku, byť již za rok se stal na tyto otázky odborníkem, neboť o nich jednal a byl přesvědčivě schopen odhadnout jejich (mnohonásobně vyšší) hodnotu. Lichým je v tomto směru též argument obžalovaného, že o trestném činu P. R. ničeho netušil ani při podání vysvětlení dne 16. 4. 2015, neboť i z označení věci „R. P. PORUŠENÍ POVINNOSTI PŘI SPRÁVĚ CIZÍHO MAJETKU“ lze dovodit jednoznačný odkaz na majetek TJ xxx, jehož součástí byly v době předsednictví R. i projednávané nemovitosti. Odvolací soud proto obhajobě v tomto směru neuvěřil a má za to, že subjektivní stránka trestného činu podílnictvím podle § 214 tr. zákoníku byla vzhledem k predikativní trestní činnosti u obžalovaného nade vší pochybnost prokázána, to nejméně v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.
13. Obžalovaný tvrdí, že byl k následnému jednání o převodu podílu v SI (pozemků) s RxxxxA pověřen majitelem QI, **B. L W.**, pozice W. v QI přitom nebyla formálně doložena a zjištěno bylo pouze to, že QI byla založena dne 15. 7. 2013 v USA, jejím prvním manažerem se samostatnými podpisovými právy se stala Private Managers LLC a *jejím* manažerem k 2. 10. 2013 R.S., nar. xxx, občan Lotyšska. O příp. změně v manažerské pozici, ať už QI či Private Managers LLC, ničeho formálního nenapovídá, stejně jako ničeho nenapovídá o majitelích těchto společností. Pozici B.a W.e v QI nelze dovozovat ani z příkazní smlouvy ze dne **3. 11. 2014**, kterou za QI podepsal, neboť tak mohl učinit i bez odpovídajícího oprávnění. Ostatně právě tomuto závěru nasvědčuje nejen skutečnost, že jinak byla ke QI

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

doložena řada listin stvrzených příslušnými orgány USA, zatímco W.ovo pověření ne, ale i to, že smlouvu o převodu podílu ve společnosti KLASMA s.r.o. (SI) ze dne **25. 10. 2013** podepsal za QI ještě R.S. (nikoli W.), který také dne **25. 6. 2015** udělil R.u V, plnou moc, na jejímž základě došlo dne **11. 12. 2015** k převodu podílu z QI na KxxxT Ltd.

14. Odvolací soud tak má za to, že obžalovaným tvrzená vůdčí role W.e v projednávané věci je natolik oslabená, až je zcela nepravděpodobná, vyplývá *de facto* pouze z příkazní smlouvy, která s ohledem na skutečnost, že souběžně s ní mohl v téže věci QI zastupovat i R. V, zjevně schopný uzavírat obdobně významné smlouvy (vedle smlouvy mezi TJ xxx a SI podepsal též shora zmiňovanou smlouvu o převodu podílu ze dne 11. 12. 2015 mezi QI a KxxxT Ltd.) nedává ani smysl, a z problematických listin „Prohlášení o vyrovnání závazku“, „Prohlášení o splacení kupní ceny“ a „Prohlášení o splacení úplaty“ (viz dále). Oprávnění W.e přesvědčivě nevyplývá ani z dalších okolností, zejm. ne z toho, že R. V, vzdor plné moci udělené mu R.S. údajně jen slepě poslouchal W.ovy pokyny, neboť se o oprávnění W.e zastupovat QI zjevně vůbec nezajímal ani si jej neověřoval, ani z toho, že W. vkládal v hotovosti na účet SI vysoké částky v hotovosti, neboť ta o jeho formální pozici v QI nevypovídá a svědčí spíše o snaze zakrýt původ finančních prostředků. Nadto z výpovědi svědka Ž. vyplynulo, že takovou hotovost v rozhodné době ani neoplýval, a jednalo se proto spíše o nastrčeného tzv. bílého koně.
15. Ze soudem I. stupně provedených důkazů vyplývá, že to byl naopak **obžalovaný, kdo navzdory W. v projednávané věci vystupoval jako faktický vlastník nemovitostí** – tak např. namísto toho, aby provizi za zprostředkování obchodu mezi QI a RxxxxA žádal a získal obžalovaný, což by odpovídalo jeho tvrzené pozici pouhého zprostředkovatele obchodu, dle výpovědi svědka Ž. žádal o provizi opakovaně sám údajný majitel QI W., který jej k tomu měl příkazní smlouvou ze dne 3. 11. 2014 zmocnit, a byla mu také v jedné platbě vyplacena. Ačkoli lze svědkům Ž. a S. vytknout nedostatečnou obezřetnost při jednání s obžalovaným, nikoli nepodstatným je Ž. argument o tom, že W.ovi důvěřoval, neboť jej znal z dřívější doby a sdíleli spolu kancelář, pokud jej tedy s obžalovaným seznámil jako s majitelem pozemků, tuto skutečnost neověřoval, dokud jednání nedospěla k uzavření smlouvy. Nutno rovněž přihlídnout k tomu, že obžalovaný se nikdy o vůdčí pozici W.e při jednáních nezmínil, nedával najevo, že jedná z pokynu někoho jiného, a naopak vystupoval od počátku tak, jako by k dílčím krokům další potvrzení nepotřeboval – to vyplývá např. z toho, že v reakci na žádost Svoboda & Williams, aby odkoupení obchodního podílu v SI proběhlo skrze českou společnost, a nikoli přímo od QI, na místě sdělil, že to nebude problém, **a zjevně to i zařídil**. W. přitom seděl ve stejné kanceláři jako Ž. a o průběh obchodu – s výjimkou získání provize – se vůbec nezajímal.
16. Pokud jde o další tvrzené účastníky obchodního řetězce, tj. **S. D. a KxxxT Ltd.**, odvolací soud konstatuje, že na faktické uskutečnění převodu podílu (pozemků) z QI na KxxxT Ltd. z provedených důkazů ničeho nenapovídá, a lze naopak usuzovat na pouze formálně naznačené, avšak materiálně vyprázdňené, převody, jejímž pravým účelem bylo skrýt převod podílu přímo z QI na obžalovanou KXXXXP tak, aby mohla být uskutečněna následná transakce s RxxxxA.
17. Odvolací soud rekapituluje, že v říjnu 2015, tj. v době bezprostředně předcházející převodu podílu z QI na KxxxT Ltd., jednala RxxxxA s obžalovaným o tom, že odkoupena nebude jen polovina obchodního podílu v SI, jak bylo původně zamýšleno, ale podíl celý, přičemž obžalovaný při jednáních uváděl, že zájemců má mnoho a zatím poskytnutá nabídka na kupní cenu jiného zájemce činí 32 milionů Kč. RxxxxA, rozhodnutá o pozemky nepřijít, nabídku dorovnala a obžalovaný ji bez prodlení přijal. Byla proto připravena smlouva o smlouvě budoucí mezi RxxxxA a QI, účetní RxxxxA však upozornil na možné problémy s dvojitým zdaněním, a RxxxxA tedy i za účelem vyšší průhlednosti převodu vznesla požadavek na převod podílu v SI (nemovitostí) mezi českými společnostmi. Na to obžalovaný, jak již shora uvedeno,

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

bez dalšího přistoupil, smlouva o smlouvě budoucí byla aktualizována z QI na obžalovanou KXXXXP a podepsána dne **27. 10. 2015**.

18. Teprve následně, dne **20. 11. 2015**, byla na základě **elektronického podání** uskutečněného údajně S. D., nar. xxx, s pomocí falešného průkazu totožnosti, založena společnost KxxxT Ltd., na níž měl být dne 11. 12. 2015 převeden podíl QI a zároveň pohledávka ze smlouvy o půjčce uzavřené mezi QI a SI dne 14. 11. 2013 (srov. bod 10. odůvodnění tohoto rozsudku). Smlouva o převodu obchodního podílu z QI na KxxxT Ltd. je zachycena ve značně strohém notářském zápisu ze dne **11. 12. 2015**, sp. zn. NZ 412/2015, N 428/2015, v němž je toliko konstatováno vlastnictví 100 % podílu v SI společností QI, uvedeno prohlášení, že převod je realizován za úplaty, nicméně kupní cena a její splatnost bude sjednána dohodou stran do 30 dnů od uzavření smlouvy, a prohlášení o účinnosti datem podpisu; za QI smlouvu podepsal R. V., který při svém výsledku uvedl, že si na okolnosti převodu nepamatuje, a za KxxxT Ltd. již zmíněný S. D., na základě téhož falešného průkazu totožnosti jako při založení společnosti. Zbývá dodat, že odkazovaná dohoda o kupní ceně ve spise absentuje a je nahrazena strohým konstatováním v nedatované listině nazvané „Prohlášení o vyrovnání závazku“, na níž je připojen podpis S.a D.a ověřený na základě téhož falešného průkazu totožnosti **dne 8. 3. 2017 (!)**, tj. daleko po uzavření smlouvy o převodu podílu z KXXXXP na RxxxxA dne 19. 2. 2016. Z obsahu prohlášení vyplývá, že veškeré závazky ze smlouvy o převodu podílu ze dne 11. 12. 2015 a ze smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 11. 12. 2015, týkající se podílu a pohledávky QI, za jejíhož zástupce je zde označen W., byly řádně splaceny. Není však již uvedeno, v jaké výši a kdy ke splacení došlo, nebyl doložen ani odpovídající výpis z bankovního účtu či jakékoli potvrzení o předání hotovosti.
19. Jako lichý vyznívá v této souvislosti argument obžalovaného, že k datu sepsání notářského zápisu musela osoba S.a D.a existovat, neboť notář JUDr. Špaček ověřil jeho totožnost, když z vyjádření Mgr. Štěpána Nývlt, notáře-nástupce JUDr. Špačka, ze dne 24. 7. 2019 vyplývá, že JUDr. Špaček zjevně jen nahlédl do předloženého (falešného) průkazu a dále neověřoval, zda je platný či vůbec náleží předkládající osobě. Ačkoli odvolací soud souhlasí, že nějaká osoba se u notáře objevit musela, neprokazuje pouze přítomnost *jakékoli* osoby to, že S. D. existoval. Stejně tak není tato skutečnost prokázána postupem britských státních orgánů, které provedly zápis KxxxT Ltd., neboť, jak shora uvedeno, k zápisu společnosti došlo dálkově, elektronicky, na základě žádosti, do níž byly zjevně mechanicky vyplněny požadované základní údaje (známé o D. i z ověřovacích doložek na listinách obsažených ve spise). Z ničeho nevyplývá, že byly tyto údaje ověřovány, pravděpodobně však nikoli a postačilo pouze vyplnění formuláře (k tomu došlo 19. 11. 2015 a již následujícího dne byl vytvořen certifikát o založení společnosti); je třeba si uvědomit, že britský obchodní rejstřík pochopitelně nemůže disponovat čísly občanských průkazů občanů Slovenské republiky tak, aby ověřil jejich platnost. Konečně dostatečnou záštitu neposkytuje KxxxT Ltd. ani potvrzení obchodního rejstříku Velké Británie ze dne 23. 11. 2015, stvrzující existenci společnosti, neboť z něj její ekonomická činnost nevyplývá, a je pouhým stvrzením formální existence s D.em v čele a s kapitálem 20 000 liber, **tři dny po založení**.
20. Z obdobných důvodů má odvolací soud za to, že fakticky neproběhla ani **následná transakce mezi KxxxT Ltd. a obžalovanou společností KXXXXP**, k níž mělo dojít dne **21. 12. 2015**, tj. již 10 dní po údajném převodu podílu z QI na KxxxT Ltd., smlouvou o převodu podílu, jejíž součástí měla být i téhož dne (opět) zvlášť uzavřená dohoda o ceně a její splatnosti. Tato dohoda však (opět) doložena není a její uzavření vyplývá (opět) pouze z dodatečně doloženého, nedatovaného „Prohlášení o splacení kupní ceny“ (navázaného na smlouvu o převodu podílu ze dne 21. 12. 2015) a z „Prohlášení o splacení úplaty“ (navázaného na nedoloženou smlouvu o postoupení pohledávky ze smlouvy o půjčce ze dne 14. 11. 2013), podepsaných S. D. (opět) **dne 8. 3. 2017 (!)**, tj. daleko po uzavření smlouvy o převodu podílu z KXXXXP na RxxxxA dne 19. 2. 2016. Tato prohlášení stejně jako „Prohlášení o vyrovnání závazku“ ve shora

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

uvedeném případě neuvádí, kdy přesně ke splacení došlo, byť již obsahuje kupní cenu (tvrzených 26 000 000 Kč), doložen však není (opět) příslušný výpis z bankovního účtu či potvrzení o předání hotovosti. Zaplacení kupní ceny KxxxT Ltd. nedoložil a nedokládá obžalovaný ani obžalovaná, která tvrdí, že účetnictví KXXXX mělo být za nevyjasněných okolností a záhy poté, co v ní obžalovaný ukončil svou činnost a jednatelem se stal Marek Svoboda, odcizeno z vozidla zn. Renault.

21. V situaci, kdy odvolací soud nemá za prokázané, že k transakcím mezi QI a KxxxT Ltd. a mezi KxxxT Ltd. a KXXXX vůbec došlo, když ani formálně na ně odkazující dokumenty nejsou bez vad a úplné, nelze připustit argument, že se obžalovaný do popisovaného řetězce zapojil až jako třetí v pořadí. Přes to, že učinit z něj třetí článek řetězce, a tedy vzdálit jej prvotnímu problematickému převodu pozemků z TJ xxx na SI, bylo zřejmě pravým důvodem pro účelový převod podílu v SI z QI na KxxxT Ltd., zůstává nezpochybněno, že obžalovaný o prvotním převodu pozemků z TJ xxx na SI věděl, stejně jako musel vědět o jeho pravé podstatě a účelovosti (viz bod 11. odůvodnění tohoto rozsudku), a následně vystupoval v pozici jejich vlastníka při vyjednávání s RxxxxA (bez ohledu na mezičlánky v převodu podílu) tak, aby podíl v SI (pozemky) převedl ze své faktické dispozice (srov. bod 15. odůvodnění tohoto rozsudku) do dispozice RxxxxA.
22. Pokud jde o tvrzení obžalovaného, že svědkové Ž. a S. (RxxxxA) byli o predikativní trestné činnosti P. R. informováni na schůzce 24. 8. 2015, a přes to se rozhodli v jednání pokračovat, z výpovědi Mgr. J., zástupce P. R. v řízení o predikativní trestné činnosti, vyplynulo, že na schůzce informoval o aktuálním stavu trestního stíhání, které bylo ve svém počátku, a vyjádřil optimismus vzhledem k jeho výsledku. Odvolacímu soudu proto není zjevné, na základě jaké konkrétní skutečnosti měli Ž. se S.m usoudit, jak vážná situace kolem TJ xxx je. Nadto mohl tyto informace doplnit o svá pozorování sám obžalovaný, který, jak shora uvedeno, mohl i z pozice řadového člena pozorovat vyostřené spory mezi starou a novou členskou základnou TJ xxx a chápat jejich podstatu. Nic takového Ž. se S.m nesdělil, a naopak nechal o to více vyznít optimistické předpoklady Mgr. J., které mu umožnily pokračovat v jednání o prodeji podílu.
23. Na bezproblémový převod pozemků nenapovídá ani tvrzení obžalovaného o tom, že s pozemky se po jejich převodu na SI (10. 12. 2013) po dva roky nic nedělo a vlastnictví nebylo zpochybňováno, neboť jednání o převodu podílu byla zahájena již rok poté a vlastnictví zpochybněno bylo, žalobami z října 2013 (viz bod 11. odůvodnění tohoto rozsudku), o nichž musel přinejmenším spoluvyjednávající obžalovaného JUDr. R., předseda TJ xxx po P. R., vědět.
24. Stran namítaného rozporu spočívajícího v tom, že predikativní trestný čin P. R. byl trestným činem poškozovacím a byla jím způsobena škoda, a nikoli získány výnosy tak, aby mohly být dále převedeny, odvolací soud v souladu se soudem I. stupně konstatuje, že **za predikativní lze považovat jakýkoli trestný čin, který vede k získání věcí (majetkových hodnot), a tedy vytváří výnosy**, jež se posléze stávají předmětem útoku trestného činu podílnictví (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2020, sp. zn. 8 Tdo 1570/2019, jehož závěry lze užít i přes to, že se zaobírá trestným činem legalizace výnosů z trestné činnosti). Tedy ještě skutečnost, že se soudy při posuzování predikativní trestné činnosti soustředily na zjišťování okolností rozhodných pro naplnění skutkové podstaty trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku, který vznik „výnosu“ nepředpokládá, neznamená, že výnos z trestné činnosti nevznikl. Je naopak zřejmé, že predikativním trestným činem P. R. umožnil vyvedení projednávaných nemovitostí z TJ xxx, čímž jí způsobil škodu a zároveň obohatil nabyvatele, resp. disponenta, který usiloval o jejich následný převod. Touto úvahou nedochází ke změně pozice SI, která sloužila jako prostředník v cestě za pravým určením nemovitostí, přičemž nebyl prokázán její úmysl (úmysl jejího zákonného zástupce) ponechat si nemovitosti pro sebe. O tom ostatně svědčí i to, že sama nevytvářela projekty

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

dalšího nakládání s nimi a nevyvíjela ani žádnou obchodní činnost obecně, nemovitosti v jejím majetku pouze čekaly na další kroky svého disponenta.

25. Pochybnosti nevystávají ani stran **tzv. čistého prospěchu**, jak namítá obžalovaný, neboť ač nelze rozporovat, že je zpravidla třeba zkoumat, zda prospěch, který podílník trestnou činností nabyt, není na místě snížit o náklady, které musel vynaložit na jeho získání, údržbu, zastření jeho původu apod. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 7 Tdo 1593/2017), tato situace v projednávané věci nenastala. Z provedeného dokazování naopak vyplývá, že obžalovaný začal s nemovitostmi nakládat jako s vlastními na konci roku 2014, kdy započala jednání o převodu podílu v SI (jehož hodnota spočívala výhradně v projednávaných nemovitostech, což potvrdil i jednatel SI v rozhodné době R. V.), přičemž zaplacení pořizovací ceny ze strany KXXXXP přesvědčivě nedoložil (srov. body 20. a 21. odůvodnění tohoto rozsudku) a za jejich údržbu neplatil, „pouze“ je v únoru 2016 převedl na RxxxxA. Hodnotu tzv. čistého prospěchu tak správně představuje sama („čistá“) obvyklá cena nemovitostí stanovená k okamžiku, kdy s nimi obžalovaný jako s vlastními disponoval a aktivně je nabízel k prodeji (r. 2015), tj. cena obvyklá zjištěná soudem I. stupně ze znaleckého posudku č. 232-5021/2020 v částce 42 456 000 Kč. Pokud jde v této souvislosti o příklon soudu I. stupně právě k uvedenému znaleckému posudku, odvolací soud uvádí, že k němu byla při hlavním líčení vyslechnuta Ing. L. H., která přesvědčivě vyložila a obhájila své závěry, přičemž stranám bylo umožněno klást jí otázky. O vysoké ceně nemovitostí nadto nepanují pochybnosti, neboť v řízení o predikativním trestném činu byly oceněny dokonce částkou 57 616 000 Kč, a jednání obžalovaného zjevně k vyšší prodejní ceně směřovala, byla nicméně limitována finančními možnostmi RxxxxA, která byla stěží schopna nabídnout za ně částku 32 100 000 Kč, což obžalovaný věděl, a jen proto bez prodlení nabídku přijal.
26. **Výše způsobené škody** poškozené RxxxxA pak odpovídá uvedené kupní ceně, kterou za převod podílu v SI (nemovitosti) zaplatila, přičemž není pochyb, že vznikla v příčinné souvislosti se zde projednávaným, zaviněným (viz zejm. bod 12. odůvodnění tohoto rozsudku), protiprávním jednáním obžalovaného, který měl při jednání s ní rozhodující pozici a učinil vše, aby k převodu podílu došlo, čímž způsobil poškozené újmu, přetrvávající v její majetkové sféře dodnes. Nelze přijmout argument, že není důvodu pro „vrácení kupní ceny“, když RxxxxA pozemky nabytá, neboť trestný čin podílnictví podle § 214 tr. zákoníku byl v projednávané věci dokonán již okamžikem převodu nemovitostí (podílu v SI), získaných predikativní trestnou činností, kdy zároveň došlo ke vzniku škody; tu nelze zaměňovat z „vrácením kupní ceny“, neboť trestní soudy nejsou povolány k rozhodování o civilněprávních žalobách o neplatnosti smluv, ale hodnotí otázky viny a jejich následků. RxxxxA v rozhodné době nevěděla, že nabytá nemovitosti získané trestným činem, a její vlastnictví může být zpochybňováno, ostatně dodnes z toho důvodu vynakládá na udržení nemovitostí značné množství nákladů, aniž by je mohla reálně užívat a usilovat o jejich zhodnocení.
27. Ačkoli obžalovaný tvrdí, že z provedených důkazů lze dospět k závěru též o jiném průběhu skutkového děje, a soud I. stupně svým příklonem k verzi, která je pro obžalovaného nepříznivější, porušil zásadu **presumpce nevinny a in dubio pro reo**, odvolací soud s tímto tvrzením nesouhlasí. Výtka obžalovaného spočívá *de facto* v nesouhlasu s hodnocením důkazů, proti němuž prosazuje hodnocení své (pro něj příznivé) přes to, že soud I. stupně na základě rozsáhlého dokazování již dospěl k přesvědčivým a úplným skutkovým zjištěním, které nedávají prostor pro relevantní pochybnosti, tj. ani pro uplatnění zásady *in dubio pro reo* (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 3 Tdo 461/2013, nebo ze dne 23. 5. 2017, sp. zn. 3 Tdo 563/2017). Povinností soudů není vyvracet každou možnou verzi skutkového děje, ale přesvědčivě představit tu, která logicky vyplývá z dokazování. Soud I. stupně této podmínce dostal a odvolací soud ji shora stvrdil, k porušení zásady *in dubio pro reo* (či presumpce nevinny) proto nedošlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

28. V návaznosti na výše uvedené je pak třeba souhlasit se **státním zástupcem**, který namítá nepřiměřenost trestu obžalovaného. Obžalovaný jednal s rozmyslem [§ 42 písm. a) tr. zákoníku] a ze ziskuchtivosti [§ 42 písm. b) tr. zákoníku], když po delší dobu činil kroky k tomu, aby RxxxA přiměl k podpisu smlouvy o převodu podílu v SI (pozemků), aniž ji informoval o rozhodných okolnostech, a nezdráhal se k tomu využít ani obžalované KXXXXP, v níž byl jednatelem [§ 42 písm. f) tr. zákoníku]. Zároveň určil cenu, kterou RxxxA pod vidinou ztráty nabídky dorovnala a která přesahovala původní prodejní cenu nemovitostí přibližně šestkrát, čehož si byl vědom, neboť byl členem TJ xxx v době, kdy byly nemovitosti prodány. Neprojevil nad svým jednáním žádnou lítost, a naopak vytrvale obviňoval jiné osoby, zejm. B.a W. a R. V., kteří měli být skutečnými strůjci trestného činu, nicméně ještě toto tvrzení, a odvolací soud tím jejich vinu či nevinu nehodnotí, jeho účast na trestném jednání nijak nezpochybňuje. Obžalovaný není ani osobou netrestanou, neboť byl v mezidobí od zahájení trestního stíhání v projednávané věci pravomocně odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2022, sp. zn. 73 T 11/2021, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 5. 2023, sp. zn. 5 To 17/2023, pro zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře osmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Obžalovanému byl uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci ve výměře osmi let. Ve vztahu k tomuto rozsudku je napadený rozsudek ve vztahu souhrnnosti, trest mu proto musel být vyměřen podle pravidel § 43 odst. 2 tr. zákoníku, nelze přitom souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že od uložení souhrnného trestu lze upustit s tím, že trest uložený mu dříve lze považovat za dostatečný. Způsob provedení projednávaného trestného činu, výše způsobené škody, nedostatek sebereflexe obžalovaného a významný zásah, který způsobil zájmu státu na ochraně majetkových vztahů a jejich průhlednosti, naopak poukazuje na potřebu obžalovaného zvláště potrestat tak, aby vnímal konkrétní dopady projednávaného jednání vedle dopadů trestného činu předcházejícího.
29. Trest byl obžalovanému ukládán v hranici zákonné trestní sazby trestného činu nejprísněji trestného, tj. zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, která činí pět až deset let, přičemž odvolací soud s ohledem na skutečnost, že trest dřívější byl obžalovanému uložen ve výměře osmi let odnětí svobody, tento navýšil pouze o jeden rok s tím, že ve spojení s trestem zákazu činnosti, který z dřívějšího rozsudku sp. zn. 5 To 17/2023 převzal, lze již potrestání obžalovaného za oba trestné činy považovat za dostačující. Další trest, konkrétně trest peněžitý, by již s ohledem na vysokou povinnost obžalovaného k náhradě škody představoval nepřiměřený zásah do jeho života a majetkové sféry. Pro výkon trestu odnětí svobody zařadil odvolací soud obžalovaného navzdory § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice s ostrahou, jelikož dospěl k závěru, že závažnost a povaha trestné činnosti obžalovaného neodpovídá zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou a k působení na něj, aby vedl řádný život, postačí i jen zařazení do věznice s ostrahou.
30. Pokud jde o námitku **obžalované KXXXXP**, že mimo držbu pozemků vykonávala i jinou ekonomickou činnost, odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně konstatuje, že ještě skutečnost, že obžalovaná nebyla založena výhradně za účelem nabytí a dalšího nakládání s předmětnými nemovitostmi (resp. podílem v SI) ke zproštění její odpovědnosti nepostačuje. Obžalovaná se prostřednictvím svého statutárního orgánu – obžalovaného – dopustila přičitatelně podle § 8 odst. 2 písm. a) zák. č. 418/2011 Sb. zločinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, ve znění platném do 31. 1. 2019, když bez kladení jakýchkoli překážek umožnila obžalovanému jednat s RxxxA o prodeji nemovitostí (podílu v SI), o nichž byla skrze obžalovaného přinejmenším srozuměna, že pocházejí z trestné

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

činnosti P. R., a zahrnuje do svého majetku, byť za jejich pořízení nezaplatila odpovídající kupní cenu, resp. toto dostatečně nedoložila, a nenesla ani náklady na její údržbu, tj. obdržela za svou účast odměnu v podobě ničím nesnížené prodejní ceny. Trestní odpovědnost obžalované a její zapojení do shora popisované trestné činnosti je tak nade vší pochybnost prokázána.

31. Za nepřiměřený nelze považovat soudem I. stupně vyměřený trest obžalované, tj. trest zrušení právnické osoby, neboť obžalovaná tvořila podstatnou část řetězce, jejímž prostřednictvím byl prodej podílu v SI vůbec umožněn – jak vypověděli svědkové Ž. a S., bez toho, aniž by byl podíl převáděn přes českou společnost, by k převodu nepřistoupili. Z rozvahy obžalované za období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016, tj. období, v němž došlo k převodu nemovitostí (podílu SI) na RxxxA, nadto vyplývá, že měla aktiva ve výši 28 547 000 Kč, pasiva ve výši 28 547 000 Kč a čistý obrát činil 142 723 000 Kč, zatímco v r. 2015 činil čistý obrát ještě 30 129 000 Kč. Odvolací soud tak má za to, že částku 32 100 000 Kč, kterou představuje trestný čin obžalované na poškozené RxxxA, představovala v rozhodné době převážnou část činnosti obžalované, jak vyžaduje § 16 odst. 1 zák. č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim.
32. Ve vztahu k odvolání **poškozené SI**, v němž uvádí, že o jejím nároku na náhradu škody bylo v řízení před soudem I. stupně možné rozhodnout, a odkazuje na dokument „Vyčíslení škody k 31. 3. 2021 ve výši 6 021 884,07 Kč“ a na svědecké výpovědi svědků Ž. a S., odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně konstatuje, že toto vyčíslení nepovažuje za dostatečné. Ačkoli poškozená ve svém návrhu ze dne 16. 7. 2021 rozepsala jednotlivé položky náhrady škody, odvolacímu soudu není zřejmé, které z nich mají konkrétní vazbu na jednání obžalovaných v letech 2013-2015. Z pouhé paušální částky doprovázené strohým popisem ve smyslu „úroky z úvěrů a zápůjček“ či „výdaje na pořízení HIM Karlínské výhledy na projektanta“, „výdaje spojené s právními službami v rámci soudního sporu a trestního řízení“ apod. nelze kauzální nexus s jednáním obžalovaných dovodit. Z důvodu těchto nejasností proto odvolací soud považuje za správný a přiléhavý závěr soudu I. stupně uvedený v bodě 55. odůvodnění napadeného rozsudku, a spolu s ním tedy zachoval odkaz poškozené na řízení ve věcech občanskoprávních, v němž nebude dokazování o adhezním nároku limitováno požadavkem na hospodárnost a rychlost trestního řízení.
33. V návaznosti na výše představené závěry proto odvolací soud k odvolání státního zástupce napadený rozsudek ve výroku o trestu obžalovaného N. zrušil a rozhodl, jak uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, zatímco odvolání obžalovaných a poškozené SI jako nedůvodné zamítl.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Pokud však jde o rozhodnutí o vině a trestu obviněného, lze za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 3. dubna 2024

JUDr. Zuzana Zápalková, v.r.
předsedkyně senátu